

A látogatók

Rohanó lépteket hallok közeledni a folyosóról. Nem nehéz kitalálnom, hogy ez csakis a lányom lehet, Anna. Merthogy ő az, aki folyton rohan, és soha sehová sem ér oda időben.

Szinte berobban a kórterembe, mint egy időzített bomba.

– Jaj, drága Papikám! Hát ébren vagy? Magadnál vagy végre? Úgy megijesztettél minket! Ármin és Frida az unokáid is pusztulnak, Zoli is be akart jönni, de tudod, mondtam nekik, hogy előbb megnézem, hogy vagy... ne tóduljanak ide annyian, nem igaz?

Pislogok, hogy egyetértetek. Melegség önt el, egyfajta belső verejtékezés. Anna tekintete rémült – de ő mindig szeret kis dolgokból is nagy ügyet kavarni. Úgyhogy nem mérvadó.

Majd az Andris, remélem, nemsokára ideér.

– Fáj valamid? – kérdi Anna, és mint a gondoskodó Szent Teréz, úgy hajol fölém.

Persze hogy fáj, gondolom, micsoda hülye kérdés, de hogy mondjam meg?! Pislogok, hogy igen. Elkezdünk barkochbázni. Már a negyedikre kitalálja, hogy a fejem.

– Kérek neked egy fájdalomcsillapítót – mondja határozottan. – Hol egy nővér, hát nincs itt senki? A kutyafáját, hol vannak ezek, na majd körülnézek, csak várjál itt szépen, jó? – nyugtat, és elrohan.

Én nem tudom, miért gondolja mindenki, hogy majd ugrálok, meg elszaladok, meg ilyenek? Rajtam kívül még senki sem vette tudomásul, hogy stroke-om van?

Még senki se... meg majd elszaladok, persze, leugrom az ágyról, felpat-tanok és elszaladok...

Anna – egy tőlem 20 km-re fekvő faluban lakik a férjével, Zol-tánnal és két unokámmal. Frida nemsokára 18 éves lesz, Ármin az

öccse pedig 17. Frida kajla, nyúlánk, igazi tinilány. Ármin kisfiús és esetlen. Nagyon közel áll a szívemhez. Sok hasonlóságot vélek felfedezni kettőnk között. Mintha csak az én fiatalkori alteregóm lenne.

Fridával más a helyzet, ő senkire nem hasonlít. Folyamatosan önmaga megvalósítására törekszik, és emiatt rengeteg konfliktusa van a lányommal.

A lányom tanárnő egy gimnáziumban, szenvedélyesen szeret tanítani. A vőm mérnökember létére beleszeretett a kecskékbe. Egy kecskefarmja van, és a kecsketejből sajtot gyártanak. Majd később mesélek róla.

A fiam, Andris, rendkívül jó eszű gyerek volt, és már fiatalon is tudta, hogy orvos akar lenni. Az is lett. Több területen is szakvizsgázott. A bohémságát, azt tőlem örökölte. Egy orosz szemészorvosnőt vett feleségül, Tamarát. A család csak Taminak hívja. Tami túl komoly, túl következetes. Ez nem mindig egyeztethető össze a fiam bohémságával. Tami szerint a fiamnak szeretője van. Én sohasem kérdeztem rá.

Egy fiuk van Gergely, de őt csak Gerinek becézzük a családban. Geri a jó gyerek, a mintagyerek. Eminens tanuló.

Nem sokkal Anna után megérkezik a fiam is. Mosolyogva ölel meg, mintha semmi sem történt volna. Így akar bátorságot önteni belém.

– Szia, Apa, hát így kell látnom téged? – mondja játékosan – na jól van, nincs semmi baj, Édesapám, majd meglátod, nincs itt semmi komoly baj...

De könnyű nektek – gondolom –, hogy így hülyének néztek valamennyien.

Nincs itt semmi baj, Papi.

*Hülyének, hülyének, hülyének, idiótának néztek! Csak egy kis stroke!
Hát mi az?*

Semmi.

Megnézte a pulzusom, megtapogatta a homlokom, majd megkérdezte Annát, hogy beszélt-e már az ügyeletes orvossal.

– Hát én? Én nem! Téged vártunk, elvégre te vagy az orvos... mégiscsak neked kellene...

A fiam kiment, hogy megkeresse az orvost.

Anna tétován figyelte az arcom. Simogatta, jól esett éreznem a meleg tenyerét. Összetalálkozott a tekintetünk, és a történetek óta először, elkezdtek folyni a könnyeim.

Míg nem értek ide a gyerekeim, addig valahogy erősebb voltam. De most, éppen most, amikor végre mindkettőt magam mellett tudom, erőtlen lettem, és elveszett. Idáig olyan volt a testem, mint egy kifeszített íj, most meg, amióta itt vannak, szinte elernyedtem.

Andris beszélt közben az orvossal. Semmit sem tudok leolvasni az arcáról. Szélesen mosolyog, mind a harminckét foga kilátszik.

– Szerencsére időben kerültél kórházba. Nincs nagy baj. Túl fogod élni, Apa! – mondja. – Reméljük, stabilizálódik az állapotod. Most már csak szépen javulni, gyógyulni kell! De ez hosszú, hosszú folyamat lesz, tudod-e, Apukám, neked ezt türelmesen végig kell szenvedned. Ahogy mondom, végig kell szenvedni... tudod... itt nem lehet az időt sürgetni. Ez a bevezetés majd szépen felszívódik. Csak hát lassan. Nagyon lassan. Ha idegeskedsz, és türelmetlen vagy, azzal csak az állapotod súlyosbítod. Érted?

Súlyosbítod!

Érted? Érted? Érted?

Pislantottam, hogy igen, mindent értek.

Jó volt, hogy Andris beszélt nekem az állapotomról. Az orvosok ezt nem tették meg, és ez nagyon rossz, nagyon bizonytalanná teszi az embert. Bár folyamatosan vizsgálgattak, és mindig történt valami körülöttem. Egyszer az ideggyógyászhoz toltak, máskor EKG-t csináltak, labormintákat, vért-vizeletet vettek, vérnyomást és vércukorszintet is mértek, és megismertem a CT sötét alagútját. Az eredményekről azonban sohasem tájékoztattak. Most végre Andris elmondott mindent. Szerinte az eredményeim jók, de két nap múlva újabb CT-re kell mennem.

Az ismételt CT-vizsgálatok, azért tudom, még mutathatnak más eredményt is. Hiszen nem egy esetben, általában egy-két nap múlva még tovább romolhat a beteg állapota.

Andris elmondása szerint: az agyam jobb oldalának egy részén történt egy infarktus. Szükség lesz még a nyaki erek ultrahangos vizsgálatára – mondta.

Úgy éreztem magam, mintha keringenék, eltévednék a saját testemben. A karom élettelenül lógott le a takaróról, hová lettek.

Hová lettem?

Hol vagyok én?

Hol van régi megszokott önmagam?

Elsősorban a betegség következményei voltak számomra lényegesek.

Bénulás, beszédkiesés, nyelési zavarok, a vegetatív idegrendszer zavarai és a labilis reakciók.

A diagnosztikai időszak – azt mondta Andris – kb. 10 nap lesz. S ha nem jön közbe semmi, akkor megkezdhetjük a rehabilitációt.

Az első kórházi diagnózisom olyan személytelennek tűnt, a latin szavakat nem is értettem. Miért beszél Andris latinul, tudja, hogy úgysem értem. De ő legalább beszél.